

Eelotsuse küsimused

1. Kas kaupade ekspordile maksuvabastuse kohaldamiseks nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi ⁽¹⁾ artikli 146 tähenduses on lubatud kehtestada tingimus, et need kaubad peavad kõigepealt olema suunatud konkreetsele tolliprotseduurile (Tšehhi käibemaksuseaduse nr 235/2004 § 66)?
2. Kas selline riigi õigusnorm on käibemaksudirektiivi artikli 131 alusel piisavalt põhjendatav kui õigusnorm, mille eesmärk on ära hoida maksudest kõrvalehoidumist, maksustamise vältimist ja muid kuritarvitusi?

⁽¹⁾ ELT 2006, L 347, lk 1.

4. mail 2018 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-304/18)

(2018/C 221/15)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: Z. Malůšková, M. Owsiany-Hornung ja F. Tomat)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- tuvastada, et kuna Itaalia Vabariik ei ole teinud talle kättesaadavaks traditsioonilisi omavahendeid summas 2 120 309,50 eurot, mis on seotud sissenõudmise võimatuse teatega IT(07)08-917, on ta rikkunud kohustusi, mis tulenevad nõukogu otsuse 94/728/EÜ, Euratom, ⁽¹⁾ artiklist 8, nõukogu otsuse 2000/597/EÜ, Euratom, ⁽²⁾ artiklist 8, nõukogu otsuse 2007/436/EÜ, Euratom, ⁽³⁾ artiklist 8, nõukogu otsuse 2014/335/EL ⁽⁴⁾ artiklist 8 ning nõukogu määruse (EMÜ, Euratom) nr 1552/1989 ⁽⁵⁾ artiklitest 6, 10, 11 ja 17, nõukogu määruse (EÜ, Euratom) nr 1150/2000 ⁽⁶⁾ artiklitest 6, 10, 11 ja 17 ning nõukogu määruse (EÜ, Euratom) nr 609/2014 ⁽⁷⁾ artiklitest 6, 10, 12 ja 13;
- mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjoni käsutuses olevast teabest, mis põhineb kohtueelses menetluses Itaalia Vabariigi esitatud teatistel ja tabel, tuleneb, et ühe 1997. aasta pettusevastase operatsiooni käigus, mille eesmärk oli võidelda välismaal toodetud tubakatoodete salakaubana müügi, tuvastasid Itaalia asutused vaidlusaluse tollivõla, kirjendasid selle eraldi raamatupidamisarvestuses ja teatasid seejärel võlgnikele tasumisele kuuluva summa. Kuna see võlg kirjendati eraldi raamatupidamisarvestuses (raamatupidamisarvestus B) ja seda ei vaidlustatud, oleks Itaalia asutused pidanud viivitamata selle sisse nõudma, mida nad aga ei teinud. Itaalia asutused ootasid kuni võlgnike suhtes alustatud kriminaalmenetluse lõpuni, enne kui nad sissenõudmismenetluse algatasid, kuigi kriminaalmenetlus lõppes umbes kuus aastat pärast võla tekkimist ja kindlaksmääramist.

Liidu omavahendid moodustuvad tollimaksust, mille liikmesriigid on kohustatud sisse nõudma ja komisjonile kättesaadavaks tegema. Liikmesriikide kohustus määrata kindlaks liidu omavahendite maks tekib niipea, kui täidetud on tollieeskirjades ette nähtud tingimused (tollivõla alusel nõude suuruse ja võlgniku isiku kindlaksmääramine).

Kättesaadavaks tegemise määrus näeb ka ette, et liikmesriigid võtavad kõik vajalikud meetmed, et kindlaksmääratud nõudele vastav summa komisjonile kättesaadavaks teha. Liikmesriigid ei ole kohustatud komisjonile kättesaadavaks tegema kindlaksmääratud nõudele vastavat summat ainult siis, kui seda ei ole võimalik sisse nõuda vääramatu jõu tõttu või muudel liikmesriigist mittesõltuvatel põhjustel, mis muudavad selle sissenõudmise lõplikult võimatuks. Kui liikmesriik kindlaksmääratud omavahendite summat komisjonile kättesaadavaks ei tee ja kumbki kättesaadavaks tegemise määru sees ette nähtud tingimus ei ole täidetud, rikub see liikmesriik liidu õigusnormides ette nähtud kohustusi. Omavahendite kättesaadavaks tegemise viivitamine tõttu tekib liikmesriigil ka kohustus maksta kogu asjasse puutuva ajavahemiku eest viivist.

Kuna Itaalia asutused ootasid vaidlusaluse võla sissenõudmise menetluse alustamisega siuliselt kuus aastat ja süü selle viivituse eest on omistatav ainult nendele asutustele, ei saa Itaalia Vabariik väita, et ta võttis kõik vajalikud meetmed selleks, et kindlaksmääratud nõudele vastav summa komisjonile kättesaadavaks teha. Itaalia asutused keelduvad aga kindlaksmääratud summa komisjonile kättesaadavaks tegemisest.

Komisjon on seega seisukohal, et käesolevas asjas on Itaalia Vabariik rikkunud oma kohustusi, mis tulenevad otsuse omavahendite süsteemi kohta artiklist 8 ja kättesaadavaks tegemise määru artikkelitest 6, 10, 11 ja 17 (nüüd artiklid 6, 10, 12 ja 13).

- ⁽¹⁾ 94/728/EÜ, Euratom: nõukogu 31. oktoobri 1994. aasta otsus Euroopa Ühenduste omavahendite süsteemi kohta (EÜT L 293, lk 9).
- ⁽²⁾ 2000/597/EÜ, Euratom: nõukogu 29. septembri 2000. aasta otsus Euroopa Ühenduste omavahendite süsteemi kohta (EÜT L 253, lk 42; ELT eriväljaanne 01/03, lk 200).
- ⁽³⁾ 2007/436/EÜ, Euratom: nõukogu 7. juuni 2007. aasta otsus Euroopa Ühenduste omavahendite süsteemi kohta (ELT L 163, lk 17).
- ⁽⁴⁾ 2014/335/EL, Euratom: nõukogu 26. mai 2014. aasta otsus Euroopa Liidu omavahendite süsteemi kohta (ELT L 168, lk 105).
- ⁽⁵⁾ Nõukogu 29. mai 1989. aasta määrus (EMÜ, Euratom) nr 1552/89, millega rakendatakse ühenduste omavahendite süsteemi käsitlev otsus 88/376/EMÜ, Euratom (EÜT L 155, lk 1).
- ⁽⁶⁾ Nõukogu 22. mai 2000. aasta määrus (EÜ, Euratom) nr 1150/2000, millega rakendatakse ühenduste omavahendite süsteemi käsitlev otsus 94/728/EÜ, Euratom (EÜT L 130, lk 1; ELT eriväljaanne 01/03, lk 169).
- ⁽⁷⁾ Nõukogu 26. mai 2014. aasta määrus (EL, Euratom) nr 609/2014 meetodite ja menetluse kohta, millega tehakse kättesaadavaks traditsioonilised, käibemaksupõhised ja kogurahvatulul põhinevad omavahendid, ning muude sularahavajaduste rahuldamiseks vajalike meetmete kohta (uuesti sõnastatud) (ELT L 168, lk 39).